

סרן ברשי עמנואל

110696

בן יוכבד-מינה וד"ר דוד

נולד ב- 9.7.1914

התגייס לצה"ל במאי 1948

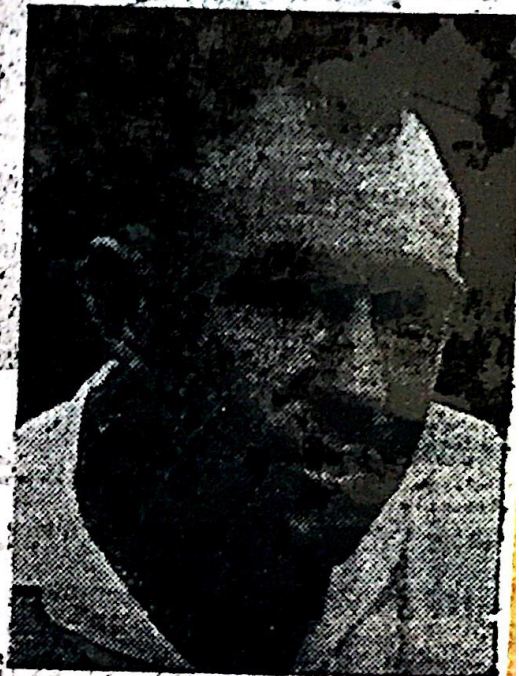
שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- 23.12.1948

במשלט 86 בנגב.

בריש עמנואל

בן ד"ר חויד (רופא ילדים, מהציונים המעטים בהונגריה, נשיא הקהילה במערב בודפשט) ויוכבד מינה (סופרת נודעת בעתונות וינה בימים ההם). נולד ב-9.7.1914 בבודפשט. ב-1922 עלה ארצה עם הוריו ואחיותיו, גדד עמהם במקומות העבודה של אביו (בצפונה של העיר העתיקה בירושלים, בבתי-החולים של "הדסה" בצפת, חיפה ותל-אביב) ולמד במכינה של בית-הספר הריאלי בחיפה.

ובבית-הספר הדתי "תחכמוני" בתל-אביב. לא היה שקדן, אך הלימודים כאילו דבקו בו מאליהם. לחג בר-מצוה קיבל מאת ידיד המשפחה ח. נ. ביאליק ספר תנ"ך עם הקדשה בכתב-ידו. מתוך האהבה למולדת, כמו צבר מלידה ולמעלה מזה, הרבה לטייל בארץ, כדי להביר אותה ולספוג את מראותיה בגפשו. מתוך החלטה להקדיש עצמו להחייאתה בזיעתו ובעמלו, הלך אחרי סיום בית-הספר העממי ללמוד חקלאות במקוה-ישראל. שם הצטרף בגיל 15 למיסדי קן "השומר הצעיר" ולגרעין ההגשמה שלו, ואחרי שלוש שנות לימודו היה מבוגרו ומנושאו של הקיבוץ השומרי הארצישראלי הראשון. בכיבוש העבודה בפרדסי חפציבה שליד חדרה עמד בהתחרות עם הפועלים הערביים בקסיף ובסבלות, אחר-כך כשחנה הגרעין על "הכביש התורכי" מצפון לרמת-גן, היה עובד בפרדסים, בעגלונות, בתעשית בלוקים ובמטבח, ובאותו זמן היה פעיל-תרבות ומשתתף בעיצוב דמות החברה הקיבוצית. דרש תמיד, התישבות-קבע והתקשרות הקיבוץ לכברת-אדמה מסוימת, ופעם אף הציע לחבריו לעלות למחנים העזובה. כשנועד קיבוצו להתנחל בקצה העמק המזרחי בעמק בית-שאן, נשלח שמה בין הראשונים. עבד בחפירת התעלה מבית-אלפא וחפירת הבורות לעמודי החשמל והפליא בתפוקתו הרבה, ולבסוף יסד עם חבריו את משק תל-עמל (ניר-דויד). נמצא מוכשר גם להרכבת טרקטור והרבה לחרוש בטרקטור באדמות עמק בית-שאן. במשך העלה כל עבודה — ברפת, בשדה ואפילו בבור הזבל — לדרגת חשיבות. בהשפעתו המחנכת הרגיל את החברים לסדר אף בעניני יום-יום פעוטים. בכלל נשתרשה בתל-עמל האמונה כי דבר שעמנואל נטל על עצמו בודאי יהיה מושלם.

נאבק עם עצמו והשליט את דרישות החיים הקיבוציים על נטיותיו
האישיות. חיבב את הילדים ונתחבב עליהם וביחוד משעה שגם בנו
ובתו גוספו על הקהל הקטן מתחת לקליפתו הנוקשה נתגלה לחבריו
כאישי-רעים ובעל הומור טוב, איש התרבות והשכל, עורך עלון
הקיבוץ ומרצה בשיעורי תנ"ך באהבה ובידיעה, מכבד-חורים למופת,
עוזר לחברים בהתגברות על בעיות וקשיים בעבודה ידע את שפת
הערבים ומהגיהם, קיבל בפועל לרשות הקרן הקיימת לישראל את
הקרקעות שרכשה בעמק בית-שאן, שימש כחצלחה בשומר-שדות,
בא. במגע עם השכנים והדריך את המתגנבים בשמירה על גבולות
הקרקעות והמגע עם הערבים, שהכירוהו וכיבדוהו בפינוי "שיך טויל".
ביחסים עם השכנים נהג והנהיג זהירות קפדנית ועם זה — שמירה
חגיפה על הרכוש והכבוד היהודי. בשלמותו בעבודה ובחברה נתגלתה
שלמותו גם בשירותי הגנת המולדת. ל"הגנה" הצטרף ב-1932.
בתקופת המהומות ב-1936 התגייס לגוטרות ושימש כשומר-שדות
בעמק בית-שאן וכאחראי לבטחון בהקמת ישובי "חומה ומגדל". במשך
השנים סיים קורסים למ"כ ולמ"מ והדריך בקורס למ"כ ב-1947
התנדב לפלמ"ח והדריך בקורס ארצי למ"כ. במאי 1948 הועבר לגדוד
אחד בחטיבת "גולני" כמפקד פלוגה והגיע לדרגת סרן וסגן מפקד
הגדוד. גם בצה"ל נתגלו תכונותיו העיקריות: סדר ונקיון למופת, אומץ,
שרשיות ויסודיות. השתתף בראש פלוגתו בכיבוש כאוכב אלהוא,
זרעין, מזאר, בקרבות ג'נין, ובשעת הנסיגה נשאר לחיפוי בצנדלה והק
לאחר שהציל בלילה פלוגה מגדוד אשר נשארה במוקיבלה, נסוג גם
הוא. אחר-כך השתתף בכיבוש נצרת ועוד. בשירותו דאג לטובת
אנשיו, עודד נחשלים ועזר לחלשים וגם בהם רוח חיים ורצון —
באחרונה הועבר אל הנגב ובימי השקט שבין הקרבות הרבה
לשוטט במרחביו ולהגות בדבר עתידו החקלאי של האזור. בקרבות
האחרונים נשלח לתפוס משלט דרומה מכפר-דרום, לשם איום
תכסיסי על מסילת-הברזל עזה — רפית. המשלט נכבש בהסתערות
ואנשינו התבססו בו. כשתקפו המצרים משלושה צדדים, הרעים המפקד
עמנואל על-פני המרחב: "גדודנו לא נסוג!", לא לסגת, להסתער
בכידונים! ואכן החזיקו אנשינו מעמד כמעט עד הכדור האחרון.
בסערת הקרב חש עמנואל לעזרת חייל פצוע והרימו להוציאו
על כתפיו מתחומי-האש ותוך כדי כך נפגע מרסיסי פגז ונפל בבוקר
יום 23.12.1948 והובא לקבורה בתל-עמל ביום 13.1.1949. לזכרו הוציא
הקיבוץ את החוברת "עמנואל ברשי איש תל-עמל".

חטיבת גולני בשנת 1948

ביום 22 בפברואר 1948 הוקמה חטיבת גולני. במשך עשרה חודשים, מחודך תש"ח (פברואר 1948) ועד סתיו תש"ט (נובמבר 1948), כונתה חטיבת גולני "חטיבת הגליל והעמקים" - עד שירדה לנגב, בתום הקרבות בחזית הצפון.

במלחמה העצמאות נטלו חייליה חלק בחגנת משמר-העמק, בשחרור טבריה ובכיבוש בית-שאן. בלחימה על גשר דגניה ובסג'רה (אילניה), בקרבות צמח, לוביה, זרעין, גזין, רכסי הגלבוע והרי נצרת. חייליה ומפקדיה נלחמו במשלט 'ירדה' (ליד המושבה משמר-הירדן בעמק החולה בצפון), ב'משלט 86' וב'משלט בית הקברות' בנגב המערבי. במבצע 'חירס' לשחרור הגליל המרכזי, במבצעי 'אסף' ו'חורב', בחורף תש"ט, למיגור האויב המצרי. ובמבצע 'עובדה' לשחרור הנגב הדרומי ומפרץ אילת.

שלוש מאות ושלושים חללי חטיבת גולני במלחמת השחרור הם עדות מכאיבה חזקת של החטיבה בתש"ח, לדרך הקרבות הארוכה והעקובה מדם.

אכן, חטיבת גולני במלחמת העצמאות היתה, כפי שכתב עליה לימים רב-אלוף יגאל ידין בהקדמה לספר 'אילן ושלח' - "אחת הדוגמאות המאלפות ביותר לתהליך הקמת צבא הגנה לישראל... דוגמה נאה ומאלפת ליצירת הכוח הצבאי ולמקור שאיבתו: אהבת הארץ, הקשר לאדמה ורוח החלוציות העקשנית, המציינת את ישובינו החקלאיים, למן ראשית המתיישבים בגליל ועד לאחרון הקיבוצים בעמק..."

בשלושת החודשים הראשונים של מלחמת העצמאות, מדצמבר 1947 ועד פברואר 1948, פעלה בכל מרחב הצפון מסגרת חטיבתית אחת: חטיבת 'לבנוני'. ב-20.2.1948 פוצלה 'לבנוני' לשתי חטיבות: חטיבה מס' 1 - 'גולני', במזרח, אל מול הגולן, חטיבה מס' 2 - 'כרמלי', במערב, בחיפה ובגליל המערבי. כאשר הגיעו בשבוע האחרון של פברואר 1948, משה מן (מונטג), איש מרחביה, ונחום גולן (שפיגל), איש צפד-סאלד, למושבה יבנאל, בלג' הגליל התחתון, כדי להקים את מטה החטיבה, כלל מרחב החטיבה ארבע נפות: נפת 'תל-חי', בגליל העליון המזרחי, נפת 'נצרת', בגליל התחתון ובעמק הירדן, נפת 'גלבוע', בעמק חרוד ובעמק בית-שאן ונפת 'חרעאל' בעמק חרעאל המערבי ובחזי אפרים.

בתוך ארבע הנפות, על בסיס 'אזורי', הללו והתגבשו ארבעת גדודי-החיל-השדה (החז"ש) של חטיבת גולני בראשית דרכה: גדוד 'אלון' - גדוד מס' 11, נפת תל-חי; גדוד 'ברק' - גדוד מס' 12, נפת כנרת; גדוד 'גדעון' - גדוד מס' 13, נפת גלבוע; גדוד 'דרור' - גדוד מס' 14, נפת יזרעאל. לימים, הועברה נפת תל-חי (וגדוד מס' 11 עמה) לאחריות חטיבות 'פתח' ו'עוז', שפעלו בגליל העליון המזרחי. ובחטיבת גולני הוקם גדוד חז"י נוסף - גדוד 'גורן' - גדוד מס' 15, שאחר-כך התאחד והתמזג עם גדוד 'דרור' - גדוד מס' 14. במקומם הוקם גדוד הפשיטה 'הממוכן' - גדוד מס' 19.

מבצע 'חורב' (הקרב על 'משלט '86)

בסוף דצמבר 1948 ובראשית ינואר 1949 השתתפה חטיבת גולני, כחלק מכוחות פיקוד הדרום (חזית ד'), במבצע 'חורב' (מבצע ע'). - גדול מבצעי צ"ל במלחמת העצמאות. מטרת מבצע 'חורב' היתה מיגור הצבא המצרי הפולש וגרושו משטח ארץ-ישראל. המבצע, בשלבו הראשון, נועד לחסל את הזרוע המזרחית של הצבא המצרי, (בציר בר-עסלוג) - עוג'ה-אל-חפיר), תוך כדי ריתוק הזרוע המערבית (בציר עזה - רפיח - אל-עריש) והטעייתה בפשיטות ובפעולות הטורדה. התקפות הריתוק וההטעייה בגזרח המערבית בוצעו על ידי חטיבת גולני.

ההתקפה על 'משלט 86' הרכס שבין חאן-יונס לדיור-אל-בלאח, במרחק 2 ק"מ בלבד ממסילת הברזל עין-רפיח - אל-עריש, הייתה המאמץ העיקרי של חטיבת גולני בפתיחת מבצע 'חורב' בשעה שפלוגה מגדוד 'ברק' (12) תפסה את משלט 108 ומשורייניו בגוד 19 פשוטו על עבאסאן, נכבש 'משלט 86' על ידי חיילי גדוד 'גדעון' (13); אלא שבגלל תנאי החורף הקשים במיוחד, סופות החול, גשמי הזעזע וההפגזה המצרית, לא הגיעה שזירת האספקה והנשק המסייע, לרבות מרגמות 3 אינץ' ותותחי נ"ט, אל המשלט. למחרת, ערכו המצרים, במשך כל היום, התקפות נגד-רצופות של כוחות חי"ר ושריון גדולים בסיוע 'להבורים' מוסעים, ובשעה 14.30 אח"צ נאלצו לוחמי הגדוד לעזוב את 'משלט 86' ולסגת תוך אבידות כבדות.

סיור מפקדים בנגב

הקרב על משלט 86

התותחים התחילו בהפגזת-חיפוי בראשית הערב. חמטרות פוזרו לאורך כל הגזרה, כדי שתשומת-לב האויב לא תוסב ליעדי-הגדוד. תוך הפגזות הסירוגין של תותחיו החל הטור לנוע מערבה, לעבר משלט 86. עד מרחק של $1\frac{1}{2}$ ק"מ לפני המשלט עברה תדרוך ללא כל תקלות, אלא שבמקום זה נפלו כמה פגזים בתוך הטור ובקרבתו. לא ברור היה מי ירם, קרוב לודאי שאלו היו פגזי אויב מטווחים מראש, כיון שבאותו מקום ממש נפגעה אחת שירת הדרג הראשון. יריות אלו היו מקריות לגמרי, והגבת האגשים היתה עצומה. נפגעו כמה לחמים, ביניהם אחדים באופן קשה. פגזי הפצועים גרם לעיכוב של 20 רגע לערך ומיד לאחר זאת המשכנו לנוע בדרכנו.

הגענו לשפתו המזרחית של ואדי-סלקה. מעברו המערבי מתרומם הרכס שבראשו נמצא משלט 86. רוחבו של הגיא היה 300 מ' לערך, והוא נחרץ בתוכו לכמה אפיקים שהקשו את המעבר בו. לא היתה לנו כל אינפורמציה מדויקת על עמקו וגדלו, וכפי שהתברר לנו אח"כ, — הגיעו המסיירים בלילות הקודמים לשלוחותיו של הוואדי מדרום למקום בו הגיע הטור המסתער. ירדנו אל תוך הוואדי כדי לתקוף את המשלט מצפון. פרשתי שתי מחלקות בצורת זווית, כשמחלקה אחת מתקדמת חזיתית והשניה מתקדמת בטור באגף הימני. ערוצי הוואדי ואפיקי הרכים אילצונו לשנות פעם בפעם את המבנה וכן הוטעינו לא אחת לחשוב שהמשלט נמצא לפנינו, מה שגרם למתיחויות ולהרפיות לא מעטות.

בעוד שמחלקה אחת החלה לעלות ברכס, התרחקה המחלקה השניה מעט צפונה בדרכה לאחד מערוצי הוואדי. בשעה 23.00 לערך, בהיות הכוח במעלה הרכס, נפתחה עליו אש ממרחק של 150 מ'. פקדתי על מחלקת-החוד לתפוס מיד את קצה המשלט, וזו פרצה קדימה ונתקלה בגדר בת שני חוטים. תשובת-האש של האויב היתה דלילה ביותר. נראה היה שהופתעו. גם הכוח שהחזיק אותו רגע במשלט לא מנה יותר ממחלקה מוגברת, שהיתה מפוזרת במוצב שארכו היה 200 מ'. הגדר נפרצה והמחלקה נאחזה בקצה המשלט. הגדר חסמה תעלת-קשר שהובילה לעמדת כיתה מבודדת שחיברה את המשלט עם מערכת המשלטים הצפונית יותר. עמדה זו נכבשה לאחר כמה דקות ע"י המחלקה השניה. בתעלת הקשר רבצו שני מצרים שפגעו ופצעו מ"כ שנשלח להועיק את יתר הכוח; הללו הומתו מיד. הפלוגה השניה עלתה מיד ופרצה אל קטעו הדרומי של המשלט וכבשתו. בכל השטח נמצאו כ-10 תרומים מצרים. עם ההתארגנות נתברר שלא היו לנו אלא פצועים מעטים בלבד.

התכנית היתה שנתפשט מיד לאחר הכיבוש אל אחד האגפים, כדי להתחזק קו רחב יותר לקראת הבוקר. כיון שנמצאנו במגע-אש תמיד עם משלט שייח-המורה, התקדמה מחלקה אחת לעברו ונסוגה אח"כ, לפי הוראה ממטה הגדוד. נערך סיור כדי לתכנן את ההגנה לאלתר, והבחורים החלו להתחפר במרץ רב (ההפגזות הצפופות של המצרים על חרבותי-מעין ושייח-טוראן הטביעו את לקוח בבחורים); תוך כדי-כך הבחנו באורות מתקרבים ממרחק 200 מ' מכיוון צפון. — פתחנו באש לאותו עבר, ופוזו בן שתי כיתות נשלח כדי לתקוף את שירת הורכב המתקדמת. לאחר כמה חילופי יריות קצרים נערכו המכוניות, שש במספר, ונוסעיהן נמלטו. במכוניות נמצאו 4 מרגמות, תחמושת ומספר רב של מכשירי קשר. במאמצים רבים הצלחנו להעביר 4 מן המכוניות לעורף המשלט ולהציב את המרגמות לסיוע. בשעה מאוחרת יותר הגיע חלק מאגשי הפלוגה המסיעת, שנעו ברגל לאחר ששירת הדרג המסיע נפגעה קודם לכן בדרכה ונסוגה בחזרה ל-112. כל אותו זמן המשיכו הבחורים בחפירה קדחתנית באתיהם האישיים; נחפרו עמדות עמידה וכריעה ומעורר תעלות הקשר כמעט והושלם. לפנות בוקר עזב המג"ד את המשלט, לפי פקודת ממקד החטיבה, ועבר למשלט 112; הפיקוד במקום עבר לידי הסמג"ד ברשי, והמוצב כלו הועבר לפוננות מלאה. —

משהתקדמו הטנקים כדי טוח פעולה של הפיאטים (לא היו לנו כל כלי נשק נגד-טנקים אחרים מלבדם, כיון שהתותחים, שנועדו לנו, נמצאו בשיירת הדרג המסיע שנפגעה עוד בדרכה אלינו), נורו גם כמה פגזים. הטנק הראשון נפגע בשרשרתו ונשאר על עמדה אולם הוסיף להמטיר עלינו מתותחו במשך כל זמן ההתקפה. תימרונים אלו נמשכו עד 09.00 לערך; אותה שעה פתח האויב בחפזו ממרגמות (תותחים משומימה, כמעט שלא פעלו בכלל). החפזו בעצמתה לא דמתה כלל לזו שכובדנו בה במבצע הקודם, מה שהקל לא מעט על הרגשתם של החוזרים. בחיפוי זה נותרו רכב שריון נוסף במקומות שונים בחצי-גורן רחבה משלושת עבריו. מאחורי שלוחת הרכס הכוללת כלפי מערב, אשר היתה בתצפיתנו עד גדר צברים המרוחקת מאתנו כדי 150 מטר, ואלו ממנה והלאה — שטח מת, — שם נותרו חיל-הרגלים.

חסרנו כמעט כל נשק שיוכל לפעול. רובים אחדים בלבד המשיכו לירות וכמות זחלמושת הצטמצמה ביותר. המחלקות לא היו מאורגנות, והאנשים פזורים היו בכל המשלט. ערבוביה שלטה מסביב, והגשם התגבר. האויב, אף הוא, לאחר שנהדף, היה מחוסר ארגון. פה ושם חזרו טנקים והתארגנו מאחור. היתה הפוגה בינים קצרה. חיל הרגלים של האויב שב להתרכז מאחורי המשוכות. רציתי לנצל את החפזו ואת מצב-רוח האנשים הנכונים לכל ולערוך התקפת-נגד פנים-אל-פנים, כדי להכריע בזאת את לשון המאזנים המתנדנדת — לטובתנו. כדי לאבד זמן, ריכזתי את האנשים שמסביבי לעבר המחלקה השניה, הצפונית, שנפגעה פחות מחברתה, וחזלתי לנער יחד, שפופים לעבר אגפו הצפוני של חית"ר המצרי. עם התקדמותנו נזקק טנק לפנינו. הוריתי לפיאטיסט להטיל בו את הפגז האחרון שנותר לנו ומיד לאחר זאת להסתער על ריכוז-הרגלים. אלא שבאותו רגע ממש נתגלה לנו ריכוז של משוריינים שנמצא במרחק 250 מ' מצפון-מערב לנו ואשר שם לאל כל אפשרות להתקפת-נגדית. הוריתי לבחורים לחזור לעמדותיהם הקודמות. כל האגף הצפוני שלנו כוסה באש שהומטרה עלינו מצפון, ומספר אנשים נפגעו. ביניהם מפקד המחלקה הלכתי אל הסמגיד כדי למסור לו אינפורמציה ולקבל הוראות לפעולה. כשהגעתי אליו במסדה כבר הוראות נסיגה לפלוגה ב' היו נמצאות כבר בנסיגה מלאה. חזרתי לאנשי שעה שהמשוריינים, שנתאוששו מנסיגתם, שבו והתקדמו אל העמדות המחזקות. לא היתה לי כל שהות לערוך את היחידות לקרב-נסיגה. האנשים ראו שערפם מתרסק ומספר הפצועים הגדול ביותר היה אצלנו. לא היו לנו אנשים וכוח מספיקים לאסוף את כל הפצועים — והמשוריינים הולכים וקרבים: קפצתי לעמדות הקדמיות והוריתי למפקדי המחלקות שיתחילו לסגת והשתדלתי לפקח על פני הפצועים. היו מקרים שאנשים פירבו, פשוט, לסגת; באיומים ובבעיטות הוצרכתי להוציאם ממקומותיהם.

נטשנו את המשלט כשאיינו מאורגנים לנסיגה. גם לא הצלחנו לרכז את כל הפצועים, שהיו מפוזרים על פני המשלט. הגעתי לעמדותי שנפוזו עוד קודם לכן על ידי פלוגה ב', וצפיתי על פני השטח. ראיתי שאחורני אנשי יורדים מן המשלט. ריכזתי כמה בחורים כדי להוציא כמה פצועים שהספקתי עוד לראותם, ונסוגתי עם סמל המחלקה השניה שתמך במפקד-המחלקה הפצוע והורידו למטה. כשהיינו בתחילת הערוצים של האדי, נראו ראשוני חיל הרגלים של האויב, כשהם עטים אל המשלט העוזב. השעה היתה 15.00 בקירוב.

דרך-הנסיגה כולה היתה שטופה באש מכונת-ירית ומרגמות רבים היו אלה שנפצעו, אף נהרגו בנתיבי-סורים זה, אשר בוססנו בו בבז' וברפס, כשהגנו נרסבים עד העצמות בגשם הטורד, ואכולי חרון ומרירות על אשר כך עלתה לנו, למרות הידיעה שעשינו את כל אשר היה ביכלתנו ואף למעלה מזה, רק נסיבות אשר כוח-אנוש לא יכול היה לעמוד בהן — הם אשר הכריעונו.

הצרכי תהיה להספיק אחרי מלחמה קצרה, ונחוצה פדרות. בחול קר, רוח
נושבת, ולעם ורד. האם עם אצלכם עמדת כאן יורד הוא על אלפי דונמים קרקע,
על צורות קילומטריות של שטח שאין אים מצמד אותם, שאין זורע להרוג בדם.
שטחים אשר צור ימני שנת ביבול אוכלוסיות גדולה ואף חומיהו. מי ישמח על
כל המרחקים האלה של קרקע מרובה וסופקה אין מוסים מתייחסים וכל המצבים
נורמה לעצמם. המרחק המסורתיים של חיי-אור ושל מתחמים-גם-אמת. לא
אדבר על מרחבי-מחשבה, אשר רק את אסם קצומם ראיתי. צור שנים על שנים
תצבורתם צד שיתחילו להשתלש על כל מצור מנס, צד שיתכבד את המאמץ
והמדבר הנה לאחור צורך. ואולי שם נכנס לאחד מאותם תוסים...

צמח, משבאנו קצת אל ב"מנוחם, אחרת לאסם בסמיים וללמוד אותם.
סוף-סוף יקרה לו כל שנים בארץ זו וצד רצוני לעצמם. אסילו שימים מצבים אלה
התרחקו אפקו במקצת. במקצת - בקנה-מידה שבו מודדים בו באן, שכן שנים
הוא מאב לאבי המקובל במדינתנו. בכל כאן מרבה, מרבה יותר גדול.

אבקש לבחור לו קצת על מנצח בביתו, בחברה ומעסי. הן יוצאת את,
עצ כחם מנוחם פאדם בחוק מביטו וצד כחם רוצה הוא לעצת על סרט קסו
ויחיו! בולט...

9

ט'וליס, 14 כסליו 1948

שם נכנס סדרות המוסדות גדולה, מקום שם חיים סוצרים ואבים אל
חור מנצח ומתחיל כחול המצב והצד-הצד מרובו כל מחשבים, מנצח
מסרה על חסון ופני חיל צד מנצח עם מנצח מנצח מנצח. כאן
אחד המסר עם כל מקום, עם כל מקום עם כל מקום ובית. בכל מצב
מאחורי המסר-הצד...
אם צד מנצח מנצח מנצח - מנצח מנצח מנצח... מנצח מנצח מנצח...

10

14 כסליו 1948

תלמי יקרתיו

מאמר שמתחיל מן המסרים, את המקלות והמלים שני מרוב
מחברים, וצד מרבה מרבה, את לא אלא מרבה - מרבה - מרבה - מרבה
את מרבה...
מאמר שמתחיל מן המסרים, את המקלות והמלים שני מרוב
מחברים, וצד מרבה מרבה, את לא אלא מרבה - מרבה - מרבה - מרבה
את מרבה...
מאמר שמתחיל מן המסרים, את המקלות והמלים שני מרוב
מחברים, וצד מרבה מרבה, את לא אלא מרבה - מרבה - מרבה - מרבה
את מרבה...

עלום, עלום, ילד יקרה
מאמר

חכמינו ז"ל אמרו: צדקה עשה הקדוש-ברוך-הוא לישראל שפירם בין הארצות.

עתה, כשהעם אוסף את פזריו, הנה פה שונים האחים זה מזה, היינו לכור-היתוך לערב לשונות ותרבויות וסנהגים. תהום של סערת-דורות וגשורת במאמץ הכרתי והבדלי מנטליות עמוקים נסחים לשם מטרה משותפת וגדולה.

כברל מפעל חלוצי צעד גם כאן בראש מחנה-העבודה. אבל לדאבונו קטן היה חלקו של השאור שבו - חלקה של התנועה הקיבוצית. עוד לפני שנים מעטות מאד היתה התנועה הקיבוצית על כל זרמיה בעלת מפנה אחיד מבחינת החומר האנושי ומבחינת ארצות-הסוצאל. רק בשנים האחרונות חל מפנה-מה, נוספו לנו שמות גליות יקרות כגון יונן, תהרייה, איטליה, אנגליה, דרום-אפריקה ועוד. ורק לבסוף באה גם תרומה קטנה של הקהילות העתיקות מן המזרח. וכאן כבר קיים הבדל רב, כהבדל שבין מזרח למערב.

עתה, כשאנו מנערים את ראשו לאט-לאט, אחרי גל-החורבן שהציף את העם - ושארות עינינו בתקווה אל אחינו הפזורים והאנוסים בגולה ערב. מיטב בחורינו עושים לילותיהם כימים מול כפור וסכנות-מוות כדי להציל אחים אלה. כדי להביא עוד ילד ועוד נער משם לבאן. תזכור כי גם אלה הבאים כיום מגיא-ההדיגה של אירופה אינם אותם שהכנינו אנן. אלה אנשים שונים, שונים לגמרי. כל מושגיהם הראשוניים, כל דרכי מחשבתם ותפיסתם שונות הן. וכדי להתקרב, עלינו להסיר הדבה-הדבה שדיונים בהם התעספנו. ולא איזה אנונים ששמו "קבוץ" יכול לעשות זאת. לא כל פרט ופרט מאתנו - בניה ובשדה, בעבודה ולאחריה, בכל שעה משעותיו חיוני בלבד.

לא רק על אלה המעסיקים את מפעלנו לעבוד חבלי-קליטה - גם את החינים בחבלי-קליטהו

זכרונות מהג'יהנום

ישראל זמיר

28 חילים נכלו וכמאה נפצעו בדצמבר 1948, בקרב על משלט 86 בין דיר-אל-באלח וחאן-יונס, במסגרת "מבצע חורב". ישראל זמיר, שהשתתף בקרב כטוראי בגדוד 13 של גולני, חוזר אל התוכנית אל הזכרונות המרים ששבים אליו מדי דצמבר, ואל החברים הרבים שאיבד בחולות באותו חורף אכזר

שים ופירעונים.
"מאידך, מה חלף לקדמתי" שאל מישור בקול אדיש, שלא יודים המשיב בסקרנותו. מאיר אלוני מבית אלפא, סגן מפקד המחלקה, סקר אותנו בחיבה, טקס אם מותר לנחות סודות שכלאו הכי יגיעו לאחוזי נז, הפויל מבט לעבר הפתח, תחייבב ויסיבה מורחות ואנו סביבו.
"אלו, המגיד שלטו בטווח צבאי, אסף אותנו הבוחר והמסירה, כי הוחלט לתקוף את הגדרה המורחות, מבאר שבע דרומה לעונה אל הפיר ומסס לאכו עניינת, מעריכה לאל עירוש וצפונה לעונה כדי להקל על הפלמ"ח (המסיבת הגנב) במלאכה, תוכננה פעולת הסקירה במערב, וצאנו אנו נכנסים לתמונה תפקידנו לחזור לעומק השטח המצרי, לבצרים מיושלים הוחלט על כביש עוהדפית, לשתק את התחבורה בין בצרים לעונה, למקד את האש המצרית עליו סצפון, מדרום וסמויה למשך יוממה". נושן הארכיבי דגללי הנמלינות לא נחו לרגע. עיניי הכחולות והדור מהתרגישות, מנים מסולשות, קי ישר ממורל הכבד אל שורש האף הוכרז דיוקן של פסל יווני, את כובע הגרב שמת לער, כאילו בנגודנות. "או אנתנו ההסחה הם יוכי בתחילה ואנחנו נאכל את כל החזה" הפסידו ווי מניית צעה, ומישורו הפסיד לכל נשכת, כי מפקד חזית העדום הוא צלמתיק וגם כצבא ים פוליטיקה.
"על מה אדם מרביצים סוף סוף נפעל כמו צבא מודרני, כמו הבריגד" דה בשעתו ולא כמו איזו חבורה של יתנים", השיב מאידך.

סמנניק דצמבר והעולם מתחיל לחס את ריטוטי תג המולד, מתעסק אני מדי שנה בעצב, בחוסר שקט נפשי, והשנה אף יותר מבכל שנה אחרת, כאשר טוונות שלום בודדות וחלפות בראייה ומבשרות על סיכור לשלום. דצמבר תא מורש סאני מבקש לשכוח וסדונות מלחמה לופתים אותי בגרון ואינו מרפים. אני מוצא עצמי סב אל אחי ודעיי מדרוך 13, אל מלחמת הסתירה, אל הגנב, אל הללו שנפלו באחד הקרי מות היותר קסים שהגדוד השתתף בהם, בקרב על משלט 86 בנגב המערבי, בין דיר-אל-באלח וחאן-יונס, במבצע חורב.
המסקנו את הלימודים בביתה י"ב ויצאנו למלחמה. הגדוד היה מורכב בעיקרו ממוסבניקים וקייבוצניקים מעמק יזרעאל, מערונים ומקי כוצת לחמי אצ"ל ולח"י שהגיעה לגדוד ישירות מסתנה שבויים בארית רואה, חיות או נעה, חלק מנים, שוקן לא עלה כלחיה, סוראי בפלוגת "הבסייעת" מסונות דריות "כוח" ומאו אותו קרב. בכל סוף דצמבר, אני סב אל הגנב, אל הקטל הנורא הנא. אני שסער שנגרלים מנתחים אותו קרב מבטב צבאי מלוטר ועומדים על ההישנים הצבאיים ואילו אני, המוראי "סדונות" מסצמסים לאירועים שהתרחשו בגורתי. וסרונות המסבכים להשיכת.
22 לדצמבר 1948. רכצנו בנגב המערבי, בכפר ערבי נמוש בשם שיעים, בביקתות חורב ועירות, אפרפרות, מדרים מאופללים, ללא חלור נוח, שעל רצפתם שירידי שמיכות, מחצלות מאוכלסות כנורדי צשפי

ולאחרונה עלה ארצו. מתאכזר ארצו, נשכח לו את ויתורו לחסד.
הוא חפץ ואנו מכירים. לפעם הוא נהרץ כועס נראה ונשכח לו לחסד.
רוסיות ניהל עלינו וזאת מרים איתנו כבוד.
הסוד מוצא אותנו מתחפרים על גבעה חלילה בנסיון טובה 66 סדר

אמרים וינסוב - זוי

מל פני הים. סביבנו עצי אשל בודדים, שקריות בשלכת וצמד צבר.
לרגליו, במרחק מה, כפר ערבי נמנמם, שבתיו האפורים סבילים כידק
של בוסתנים. ממערב משוכה פס שחור. כביש עזה רפית, שעליו לשה
ק. במקביל לכביש עומדת מסילת ברזל. מחר, אך כאהם ריבועי מוסר
ראשונים שיקשקש לו סם בנחת קצר רכבת, כשהוא גורד קרונות אדום
פליק פוער עיניים. רכבת ראשונה שהיא רואה בארץ ישראל! חבשים
דומה רכב צאי, שידות של חלילים עושות דרך צפונה. באפק פתחה
רצועת חוף והבהבה ולשפתה פס כחול, המסגר אל התקף גלים לבנים
עשורי טרבויות קצר.

חפז, בן ארם, חפז: אני מוכן אל עצמי. "החללים שאתה פועה
מבטן הארמה - הן הסיכוי שלך, התהפר, אותה הן יוללו אתך..." פסס
אלנו גולשת משוכה של עצי צבר שנקטעת ב"שכח מת". שומעים שאנו
של מנוע. נהג אלמתי מתאמץ להסיר רכב, אך המצמר אינו הפריד.
"הלך לו הקלאז", קובע אברהם זוהר.
"למי?"

"למצרי המחרבן שכל הזמן מקלל אותנו. אל תגיד לי שאתה לא
שומע". ואכן, זום קללות נותר מרי פעם על גיהמט של מנוע.

"זאלי פלוגה מצרית מסתתרת באותו קפל סקעז"
"חמשין לחפור שולוח למכונת יריה. בן ארם, ממה שלישי צריך
לבלות בתוך הנאלח הזה עד שהפליטה יזין את תחת ויכנסו את אבי
עגילה". צורות ראשונים נשלחים לעבר הכביש הראשי לבשר למצרים
כי אנונו מה. פה שאית צבאית נעצרת בחדיקת בלמים והנהג נמלס בבה
לה. סנדר עטוס חומרי נפץ עולה בלחכות. והדרך לעזה סטרה ומסוגלת.
לרגליו, בשכח מת, חקוק לו סנך, שנואס מלסנת ופתח עליו
באש. פגזיו חולפים מעל לראשו במריקה מסריפה.

"פיאס, פיאס", נשמע קולו הדועם של מאדיקה. אורי מאייר פסס
רייה, הפיאסיס, מגיע בריצה. מצביעים על כיוון הפסג החדה. עליו
לאנוח בחילה ואנו מבטיחים לחפות.

"חבר'ה, אבל כלי מעצורים", מתנתן אורי בחיך של נער טוב לב.
"יהיה בסדר. תתחיל לוחל".

"דק בודדות", פוסק זוהר. "שלא יידעו שיש פה מכונת ירייה". אורי
וחל והפיאס בין רגליו. יורים בודדות לכיוון הסנך. ה"בזה" בולטת כיד
רים בשקיקה ופולטת תרמילים בארשות. מה יקרה כאשר תחוששת
תאולו רק שלוש שעות חלפו ונותרו רק ארבעה ארגוני תחמושת בלבד.

התפוצצות. הבנק נפגע ופגזות רזום. אורי לא הכיב. איזה שסך השת
רד. רוסה שציצה של ציפר נשמע השדר שלה. בברחה כל כארבע מאות
מטר תנועה קדחתנית של חיללים מצדיים. הם מצטופפים סביב מכלל מים
כשמגבת לבנות על כתפיהם. ריחצו בוקר ולאחריה ארוחת בוקר. משטרי
ט לאכול בקע קלה של משרקות והללו הסתרוך למפסק מים. והיחקה
מפסק בוקר ממש מתחת לאחי מה. הם יצאו מרדתם ברשי מפקר המשלס
למעכב. בחד אורי פסס, ככל תוה פנים מתגללים ועיניים מולמסנות.

מאחוריו מוזג לו הקשר דן לם ומכשיר אלוהם על גבו.
אני מקב את חושנת ליכס לפלוגה המצרית וברשי מורה לרן סיד
מין אש תותחים ודופה. הפלוגה המצרית מסתורת כשורה חותית וכך

מסייעת מסיירות, ודנהגים יצאים לקאמנות. לכד זאק, הנהג שלנו
זאק, ואחרי מנסר קולו חסר הסבלנות של איציק. הארטה לניח
אוח. מנסים להניע את הרכב. אך ויאל נשיל עימו את צרור המפתחות.
לך וחבר חוטי מצת כנשים ובעלטה מוחלסת. לבסוף הוא הופיע וסען שלא
שמע שקרא לו. ממשכים לנסוע. המצרים שומעים היטב את שאון
המנועים אך אינם מצליחים לאתר אותנו. ויקוק תאורה ונוקים ונחללים
על גבעות מרוחקות. ויקוק אחד נישא ברוח וצונח ממש לרגליו. התק
פרנו כחלולים. האם המצרים גילו אותנו?

ג'ים של המסורה הצבאית, שנשע כמאפק השירה, הדליק לפתע את
פנסיו ושתי אלוות אוה האירו את השירה כולה. נצטברנו בתרומה.

"לכבות את האורות", "נבלות", "זונות"
ברר של פגזים וכדורים ירד עלינו. ונקנו נבהלה מן הרכב והסת
סחט על ההול הרטוב.

"חפור, חפור, זה הדבר החשוב ביותר בעולם ברגע זה", אני לוחש
לעצמי בחצי קול והופר כמסורף בירי וברגליו. הפגזים נופלים סביבנו
ורוח הרקף של אבק שריפה מככיר על הנשימה.

"אין לי כטון", פולחת לפתע זעקה מתריבה ולאחריה "חובש", "חור
כש". בנימין ורדי החובש רץ לשם. פגז נפל בליבה של כיתה "בזה". נני
חות, ילל וקולות כבי קורעים את העלטה.

שבים למשאית וזו מחליקה בנזק כשיסורה. שקענו. הגלגלים האחר
ריים מתחלקים בתוך קולי של מים וזכר.

"מה פתאום מים באמצע הגג?" מקשה ווי. "אותי ליכוד שהגב יכש".
"לרדת ולדחוף!" קורא מאירקה.

המשאית נונחת ומתחפרת. מנסים להרים את דכתיה ולסנות את
התעלה שנקוותה. מישוה גילה עץ אשל צעיר ובין רגע קסע את גיועו
ומפריס את הגלגלים כענפיו. הפגזים אינם מרפים ומעלינו מהבהבים
ויקוק תאורה.

"חור המשאית נמלסו בעור מנועיה ואנו שקועים". איך נחלצים
מכאן, קיבנימאטז? כל רצון החיים מתמקד בכתפיו ובמאמץ אדיר, אנו
מצליחים להרים את המשאית ולהוציאה מהבד.

"הבר'ה, פגז יצא, לשכבו" צועק איציק. שוכבים בנזק הסמך ובין
יציאה "ליציאה" רוחפים. נחלצנו ושוב נוסעים, אך לאנן לשעוס?
הביקתה המפורעשת בפרעושים והמפושפשת כפפשיים דומה כענינו
לאימון מלכים. דוד פליק מניר דוד תוהה:

"מדוע לא ממשכים לעבר המישלס, לעזרת פלוגה ג? הלא הם זקר
קים לנו?"

לפני רגע פגז הכריע כיתה שלימה בשל משיכה. אומללה כמתג
אדותיו של ג'ים והוא רוצה שנמשיך...

סנדר עוצר. עמנואל ברשי, הסמך, אף הוא מניר דוד, דומה
ששמע את פליק ומסמן לעצור. המשלס וקוק לנשק מסייע ואין כדירה,
עלינו להגיע בדגל. מאירקה נוסל את הפיקוד על המחלקה ומעמיסים
הכול על הגב. אני עומס על גבי מנשא עם מכונת ירייה, קנה דורכי,
שלושה ארגוני תחמושת, בירי האתר רוכה ובשנייה. ארגון תחמושת רכי
עי. ארבעים ואולי המישים קילוגרם. וז כל התחמושת שתהיה לנו. אך

מה יקרה כשזו תיגמז מתחילים ללכת. רוח מתולה רסיסי גשם אוספת
בגרי חול ומצליפה על הפנים. קשה לנשום. אנו חומקים בין שני משלסי
אוייב ושומעים היסב ריטורים. הולכים על קצות האצבעות. אס המצרים
יגישו בנו. זה הסוף. הסיירים מובילים ובראשם קלסן. מרי כמה צעדים
נעצרים וכורעים בך ואילו אנו נשארים לעמוד. אס נכרע - לא נתרד
מם. מרוק נשמעים קירקורי תרגולים. מה פתאום תרגולים האם אנו

כינו?
מספר אל השטח שגם האוייב נרסר. פס, נחנה נרולה.
ללא אורות מכבירה. הנהגים כשרגלים ראשיים והצבה
ים צריכות, רומעות, כשמסחי חול מצליחים על פניהם ללא

ובת הצפון? שואל פאול היקר.
"בלידה" עונה מישוה בשאלה.
"מה איך לומר פניהם, לרחל בן יהודה שראסה. צריך
יפה."

מאומים, משיבים לו בעלטה.
הנהגים חללי דחפס מקלע קרוחק נקודות ארומות וזהי
השטיים נקשט מרדבה, קליף אחד נשם משום מה את
דק ויהוד לעברנו וצמרת צאניה לרופו המשאית. לרגע
ים נמסר בנשים מצליחים לזהר מסבסז הגשם פוסק
הגשם פוסק בארשי. עתה יירד לאן "לפוח" מתעכבים
לל. פלוגה בן ראשית קצר ציודיגע מעין תרוד יוצאת
שקס 66 השירה מתהיה ללדעה נאלחם ואנו יורדים
עזרת ולמסרסג של קסס.

יי פגז 4 חודש עוצמת אנוחתי. אני מזהר את קולי של
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.
הרשי בברר ששטח.

"אויפ'ען הרים, אגי מוכן. אס תתקשרו עוד קצת, אני ורשש שטיאל'
 צו לפזר את השטורבל; אני מציע בהם הייליס כמנוי וכמוד. לכל אחר
 אויס, אויפ'ען, גי ורדיס, אן מוכון את הקינל למרש'עלפונג. בלחצות
 בוהן אפת אתה מסוגל להשכיב פלוגה שלמה. הם הולכים עס רובים
 מבורנים וולהרנס נוצצים קעצן ששש בידדות שמעליחות לחסנון
 מעקד לעצנים. דל קל יהיה מקציד כבוד. הם פלוגה ואנענו תלסנו
 אברהם ווהר, דוד פליק ואני. למע הם מרשים יללים וצונדנים נגאזח
 כוז מה זה פה, מעקד הזבא הארומן רען, רען, הקצינים הילכים מחדד
 עס אקדחים שלרוב ווככו, וזה האומץ לזל מלכת מחודד מכודד בנג'
 רית של קרע עולה בנוריה, תחשה בלתי מוכרת. האם כן מרשים
 אלה, היששים אלי קרני' אני כבר מבחין בקלמטרירוס: פנים קפואות,
 מתוחות. כהם כהם ממלמלים משור ומתכללים לצעדים מצב אומלל,
 מרירטען צילם ללוחים. הם הגידו לטות של כמאה תמישים מסר מן
 העמדה ווהרד טופח קלות על כתפי ולוחש:

"חן לבני הוועות אש כזאת שיוכח אתנו באכי-אגידם", ואני מתע-
 רד ולחץ כשני הבהגים: זה ההקדש, אתו חזקים נפלטים נדעש
 מרש אטאנים. והשורות מתבלבלין. הם מתרועעין כעמדים כמו
 שבעה לבחור. והקדש כדור מהקצינים. איזה מילכודו? הם נופלים כמו
 רומיני הקצינים תפסו עמדות ויודים. כנמלטים ללא רחמים. כל כדור מי
 ההגד יזר. שם כדור אלוני מכש יתקאל, צלף מפלוגה ג', מניח מהדכן
 שהא, מתפרק סטון לעמדה שלטו, ונתקח של צלף בדפד לו פיסת
 שקיעה ויהיה שלוש יריות. שלוש קצינים נופלים ושארית הפלוגה נסה
 כל עוד רווחה בה ומשאירה אחריה פצוצים ודגים.

[illegible]

"פראס, פראס" אנו צועקנס כייאדאס.
 אדיר מאייר פראסאסס, מעלע אבר ריזע, פגו כטק, אך ור ממשיך
 לזע אל כרכו אשעלס, אשעולע ממנו. מיכסע העציר נפתח ונסקסר
 שולף את כמחצית גופו העליון וזקת לזקת הוצע. כדור פוגע בו והוא
 מתליק הוצע. סקסס סני מנסה לצאת, אך גם הוא נורה ונשאר תלוי
 על העציר כשמחצית גופו מתנרעת כלול. עוד סק פגעו והיתר נסר
 גיס. דרס כתרזצן כשכידו אקתח מאדיר שולף מלוד מנסה
 הוא מרזח באלחש.

מרחוק, ליד אחד הבוסתנים, נראה פרש על סוס לכן. עודד ודמו של-
הסוס נוצץ בקרניה של שמש בוקר. מי הוא אותו פרש אלמוני? אני מכון
לעצרו את קנה ה"בוקר" ומתחנן:
"עוד צרוד אחד למען ההוא שעל הסוס. שלא יישכ ככזו נאווה". אני

החברים המדברים העלו לעולם מדרש מרוב שני מדרשים "שאינם" אך ארבע היאסטיס נותר ללא פגום. ההחליל נשבר, אך עדימים את הן אותה והן כושי עוק מטרמים מהן החליל והכווין לעצמו כמשיח נחלת מוכר. איזה מין נשק מדי ים רחב למשל לשון או שפותלח לא יאמר העקמדות. הילל, שבגדיו אחוה רבועה, דן במסופר יצחק מסיפור חסות. נכסיהם מצליחים להדביק וחרטום לחלל היסוד. זהו מדרשם במסופר וכן רגע מוכחם האם.

[illegible]

"לחזור לעמדותי" לחזור לעמדותי ומה נעשה שם? נסגן תמונה אדומה נילתם בסכינים ואולי במקלות קמ"מ?

"גדוד 13 לא
 נשכח", "גדוד 13 לא
 יסוג" לרניע מזאנ
 צמנו עומים ומצ
 סופים למקהלה
 השואת, אילו חוים
 במשח, כדוגל

אלו מיקוד הדוים, יגאל אלו ונבצות מלמיה

"וְהִיא, לֹא, לֹא עֹנֵבָה אֹתָהּ" מִה חֹשׁ חַי בְּאֶחָיו פֶּרֶק וְזֶן שֶׁשֶׁכֶּח לִבֵּר
 הַזֶּעֱלָה הַמְבֹרָכָה: "אֵי מִיִּיעַ לְמִיִּיעַ לְהַעֲמִים אֶת לִבִּי מִקֶּדֶשׁ הָאֵל
 וְהִיא עֹמֵת בְּאֶשׁ נְהִיָּה וּלְפֶתַח מִיִּיעַ מִיִּיעַ מִיִּיעַ בְּרִיָּה
 אִמְרָה: "וְזֶן לִי אֶתֵּלֵךְ יִפְדֶּה לְמִיִּיעַ"
 "וְהַבְּסֵד, אֶתֵּלֵךְ נִרְאֵה לִי כִּי יִפְדֶּה לְמִיִּיעַ..."

היתה ונותרה". הוא לוקח את איו מאחתו, מעמיד על גבו רץ יעקב לעבר הוואדי. תוך שניות הם נבלעו בתווך.

הנשיאם על לחאי הברכה.

"חטתי כדור ברזל" אני שומע מאחד "קול וצוה שלום בזה"
חי מפורסם כי שרבו ויבוק את שוק. אי צוה, שוק מביט השמאל
המשפט נשאר עמום, כי הוא לא היה חלק מהתוכנית.

לש שונות, ואשתי המזוינת נתקמה עלי ונתנה בי באש מקל-
עץ ומבגלות. אך כן סיכר לא אחרי. ביד הסמך, שקוצ את המשי-
לם לבן האדונים, וצעד לרגע ופסק עלי.

[illegible][illegible]

אני נחמד על שיש לי יחסי ידידות עם יחסי ידידות
שמוכח להחיות את החיים. אני נחמד על ידידותי
לאישים. אני נחמד על ידידותי עם יחסי ידידות
עם העיניים והידידות. אני נחמד על ידידותי
עם ידידותי.

אלון ביקור הדרום, ינאל אלון וקבוצת כלמתיקים נאספת אדם עמית

ל' 1866 ליהודים הוצא חשבונית על שווי "דמי חסות"
 "דמי חסות" לא תמיד היו באותו המידה ששכרים נהנים מן
 זה סידור לכאן וזאת לא נאסר אותם הדין - המערים יושבו אותם
 מוסר

אלה שנים שיש
 עם עמדי
 ספרות וגם העדול לא ספגה. לכתובת של האם תחלה ילד
 של תנים. שדוח עז עלה כולם אחרי. האדוקה ויר סמלים בעד
 העולם סמלן. כל העולם לא אפול. לעצמי אספול...
 זכאס נאמן. עלה כחור וירדל סמלים. אספול וירדל נאמן ויר
 משרד לרדל. אני משרדס באפול סמלים. סד. עם עמדי
 סמלים

"אֲדִירָהּ, אֲרִיִּם, סִמּוֹת, מִיִּם" נִשְׁמָה רַחוּם אֶת הַנִּשְׁמָה
 לֹא נָדָה עִמּוֹת, מִיִּם נִדְרִים, רַעֲמִים רַעֲמִים וְלֹדֶה עַל הַיָּם
 כְּדֹר קִסֵּם וְרִשְׁמִים, נִסְמִים נִסְמִים, הַנִּשְׁמָה וְהַיָּם אֶת הַיָּם
 שֶׁנֶּהֱעִלְתָּ לֹא מִיִּם, לֵאמֹר, לֵאמֹר, לֵאמֹר, לֵאמֹר, לֵאמֹר
 לִימִם נִשְׁמָה, לֵאמֹר, שֶׁנִּשְׁמָה לֵאמֹר אֶת אֲרִיִּם עַל הַיָּם
 פִּלְטָה אֶת הַנִּשְׁמָה וְהַיָּם כִּלְכָּל אֶת לֵב, 28 הַיָּם וְהַיָּם כִּלְכָּל אֶת הַיָּם

כעבור שנת ראשון בעיתון את תמונתו של אהרן יצחק
ועליו כותב ב"הפיקס" ברוח טובה את עניינה
הפיקס ב"הפיקס" ברוח טובה את עניינה

עמנואל ברשי ז"ל

איפה ישנם עוד אנשים
כמו האיש ההוא,
אשר היה כערבות הבטחותיו
למרגלות ההר נלד,
ליד הנחל.
בחורף שר בין ערבות בוסיות,
בקיע בין אורות בצעי הסים,
לחמו שלח על פני הנחל לדעת,
מקני הסוף ברת לו עמיתו,
וכשהיה לאיש,
מגבעולי הערבות הבוסיות נטה סוכתו,
באבן המבצר האמורה בנה לו בית,
על פי הנחל תחנה הקים,
ודע שדות,
שלח אמו על פני הים בארצות סוחר.
אך יש אשר יניח כלי בלאחרו,
יהיה פתאום לאיש אחר.
איפה ישנם עוד אנשים,
כמו האיש ההוא -

אשר היה כערבות הבטחותיו
למרגלות ההר נלד,
ליד הנחל.
ידד בנור נפש על ההר או בנביאים,
ובניבולי בנשי לא עבדת אחד על אדמתו,
יקט לו אחוזת עולם,
ליד אמות הסים השקטות.
איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא,
אשר היה כערבות הבטחותיו,
וכמו מבצר עדיק היה, בסוף הדרך.

כמו פרח
הנושא אל השמש
צמח

בהושיטיך ידיך
אל כל היפה
כמו פרח
המעמיק שורשיו
פרסת רשת
ללכוד

האמת
כמו פרח
נקטפו חייך
בדומיה
אולי זעקת
אולי גם פרחים
זועקים?